
Prædiken til 18. S.e. Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 18. S.e. Trinitatis	4
18. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 18. S.e. Trinitatis

18. s.e. Trin.

Prædikedag 18. s.e. Trin.

Prædiken ID Px-25

Kilde KMF-nr. 14.21.09 (Uden årstalsangivelse mm.)

18. S. e. T.

3 586 49 358

411 566 615 359

Naar vi betænker og tror, at disse Ord ikke blot er talt til Peter, Jakob, Johs osv., men talt til alle os, der ogsaa gerne vil nævnes med Discipelnavn i Forh. til Jesus, kan vore Tanker ikke andet end gaa til Daaben, den Daab, vi lader vore Børn døbes med og som vi selv er døbt med. Og særlig tænker vi saa paa Tiltalen til Fadderne, at de skal drage Omsorg for at Barnet oplæres i den kr. Børnelærdom for, at det maa blive i Kristus ligesom det nu ved Daaben er *indpodet* i ham. Dette Billedes Udtryk "Indpodning" er intetsteds brugt i NT, men deraf følger jo ikke, at det saa heller ikke kan stemme med NT Tankegang og endnu mindre: med kristelig Tankegang, lige som omvendt mangt et Udtryk i NT løsrevet slet ikke stemmer med NT's Tankegang. Og dette Billede om Daaben, at her indpodes vi i X, det stemmer overmaade vel baade med Texten i Dag og andre Ord af Jesu og Apostlenes Munde som m. kristen Tankegang, saa vidt vi kan skønne i Apostlenes som med som den har udviklet sig gennem Tiderne, og er den Dag i Dag. Dette, at vi af Natur er Vredes Børn, ikke i os selv af Fødslen hører X til. Ja, vi kan præke rørende om Evighedsdybet i Vuggebarnets Øjne, om den Hilsen fra Guds Rige der er i den nyfødte. Men vi ved jo godt, hvordan det kun er den ene Side af Sagen — at Barnet jo slet ikke er nogen Engel, der er kommen direkte fra Gud, men er et Menneskebarn, et Led af Slægten, tit bleven til i Svineri, løssluppen Galskab, Fuldskab, brudte Løfter, Taarer, Forbandelser og onde

Ønsker, tit ikke ønsket født — jamen Herregud, det kan det uskyldige lille Barn da ikke gøre for? nej, men synd og jordisk Elendighed staar omkring det fra dets Tilblivelsestime og sætter sit Præg paa det ofte før det fødes. Og med Anlæg til meget godt, men ogsaa til meget ondt ligger det lille Barn i Vuggen, og det er tidligt vagtsomme Forældre vil spore Snarraadighed og Trods og Selvkærlighed hos det. En Verden paa godt og ondt det er hvad Barnet er, et Barn ikke af Gud og ikke af Djævelen, men af denne Verden, hvor Kampen staar, det store Drama ml. disse to Mægtige. Men ved Daaben indpodes det i X, kommer det til at høre til den Del i denne Verden, der kæmper paa Guds Side — mod sig selv og mod alt ondt og alle onde uden for sig selv. Saa er det indpodet i X, kommer i Livsforb. med ham, og saa skal det lille Skud voxe og bære Frugt eller visne, saves af, kastes i Ild. Det er Livets to store Muligheder for alle os, der er døbt, det er det egentlig spændende ved Livet; for der er mange Podninger, der skuffer — det er ikke gjort med at pøde alene. Hvorfor skifter de? Der kan være 2 Aarsager — enten Vanrøgt, at de passes ikke af Gartneren eller at de ikke duede selv, paa Menneskesprog: at de ikke vilde bære Frugt. Der har Faddere, Forældre Gartneransvar. Og ve os, om det skal siges til os paa Dommedag: det er din Skyld, at den Podning slog fejl. Og alle har vi Ansvar for os selv som indpodede, om vi vil udvikle os til gode, frugtbærende Grene, der har Livssamfundet med Herren, faar Saft og Kraft fra ham, saa vi bærer Troens og Haabets hvide og røde Blomster indadtil, og Kærlighedens søde Frugter udadtil for saa engang at omplantes med ham i det evige Liv, hvor vor Glæde skal vorde fuldkommen.